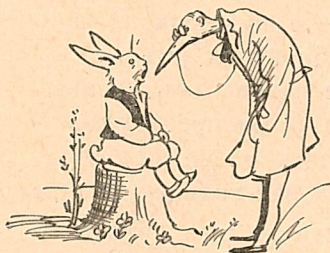

тръгвайте въвъ тоя день
 тукъ при менъ, тукъ при менъ!
 Азъ съмъ зболѣкаръ славенъ,
 опитенъ и вредъ прославенъ.
 Болни зжди азъ лѣкувамъ —
 евтино това ще струва!
 Всѣки кжтникъ разваленъ
 тукъ при менъ
 става новъ и позлатенъ!
 Иде Зайчето тогасъ
 и захваща съ тѣнѣкъ гласъ:

— Докторе, прегледай менъ —
 зждь имамъ ли похабенъ.
 Зива Зайчето завчасъ,
 гледа докторътъ тогасъ:
 — Bravo, bravo, зайче мило,
 имашъ зждки като шило!
 Остри, чисти, Зайчо драгъ,
 чисти, бѣли, като снѣгъ!
 То е зарадъ туй, че ти
 хрупашъ зелки и тревн.
 И следъ ядене съ вода
 плакнешъ своитѣ уста.
 Ако все така растешъ,
 отъ зжди не ще ревешъ!
 Иде Вълчето полека
 отъ къмъ горската пжтека
 и съ превързани зжди:
 — Олеле, боли, боли!
 Докторе, шо пжтъ съмъ тичалъ —

виждь на шо съмъ заприличалъ!
 Вѣрвамъ ще ти стане жалъ —
 цѣла ноцъ не съмъ мигналъ!
 Зболѣкарътъ го слуша:
 — Иде ми да те одуша! —
 махва той и гледа съ ядъ —
 Тю че непрокопанъ свѣтъ!
 Похабилъ си си зжитѣ,
 на овцетѣ отъ коститѣ.
 Кой е виноватъ тогасъ —
 да не съмъ виновенъ азъ?
 Нека те болятъ, болятъ,
 че да ти уври умѣтъ!
 Какво вдигашъ олелия?
 Страдашъ си отъ лакомия.
 Чакай! Пристѣпи на тукъ! —
 Па взе той парче памукъ,
 съ йодъ добре го понамаза
 да не пренесе зараза
 и съсъ клонѣтъ си червенъ
 бѣрка като съсъ рѣженъ,

та изчисти му зжитѣ
 и устата, и вѣнцитѣ.
 Спрѣха болкитѣ тозчасъ,
 скокна Вълчето тогасъ
 и отъ радостъ зарева:
 — Докторе, благодаря!
 Тича Мечо зачервенъ:
 — Докторе, я виждь и менъ!
 Азъ ще съмъ ти благодаренъ,
 ти си зболѣкаръ харенъ.
 Гледа докторътъ съ тжга